

BIULETYN
Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego

Warszawa, 11 października 1952 r. | Nr 40 | Poz. 183 – 190

TREŚĆ:

183.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

Nr 300 z dnia 17 września 1952 r.

(znak: BU2F-01-532)

w sprawie oszczędzania blach i stali profilowej w budownictwie.

W celu usprawnienia gospodarki blachami i stalą profilową oraz dalszego wzmożenia dyscypliny w zakresie najoszczędniejszego technicznie i uzasadnionego gospodarczo stosowania blach i stali profilowej w budownictwie zarządza się, co następuje:

§ 1. Przy projektowaniu i wykonawstwie w zakresie stosowania blach i stali profilowej w budownictwie należy ściśle przestrzegać zasad zawartych w „Instrukcji o oszczędzaniu blach i stali profilowej w budownictwie", stanowiącej załącznik do zarządzenia, zwanej dalej instrukcją.

§ 2. Winnych nieprzestrzegania zasad oszczędzania blach i stali profilowej stosownie do przepisów zawartych w instrukcji należy pociągać do odpowiedzialności służbowej, a w przypadkach, gdy czyn nosi cechy przestępstwa, kierować sprawę na drogę postępowania karnego.

§ 3. Przewodniczący Komisji Ocen Projektów Inwestycyjnych oraz Rad Technicznych Biur Projektów obowiązani są ściśle przestrzegać postanowień instrukcji oraz umieszczać we wnioskach protokolarnych z posiedzeń, na których rozpatrywano projekty z zakresu dokumentacji technicznej, wzmiankę o ich zgodności z wymaganiami instrukcji.

§ 4. 1. Ministrowie nadzorujący przedsiębiorstwa budowlano-montażowe i biura projektów wydadzą w terminie do dnia 10 listopada 1952 r. zarządzenia uzupełniające postanowienia instrukcji w zależności od potrzeb resortu.

2. Zarządzenia, o których mowa w ust. 1, wymagają uzgodnienia z Państwową Komisją Planowania Gospodarczego (PKPG).

§ 5. Właściwi ministrowie wprowadzą stałą kontrolę wykonywania przepisów o oszczędzaniu blach i stali profilowej oraz przedkładać będą kwartalne sprawozdania z przeprowadzonej kontroli do PKPG (Departament Budownictwa) w terminie do dnia 15 następnego kwartału.

§ 6. 1. Właściwi ministrowie (inwestorzy centralni) zarządzą zrewidowanie w terminie do dnia 30 listopada 1952 r. całości lub części projektów na budowy nie zrealizowane w całości lub w części do dnia 10 października 1952 r. i dostosowanie tych projektów do przepisów instrukcji.

2. Właściwi ministrowie (inwestorzy centralni) w porozumieniu z Przewodniczącym PKPG mogą w przypadkach technicznie i gospodarczo uzasadnionych wydać decyzję o zaniechaniu przeprowadzenia rewizji, o której mowa w ust. 1.

§ 7. Zarządzenie obowiązuje od dnia 10 października 1952 r.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. **E. Szyr**

Załącznik do zarządzenia Przewodniczącego PKPG Nr 300 z dn. 17 września 1952 r.

INSTRUKCJA

o oszczędzaniu blach i stali profilowej w budownictwie.

Przy opracowaniu projektów budynków i budowli inżynierskich, należy dokładnie przeanalizować możliwość wykonywania ich bez stosowania konstrukcji stalowych, lub w konstrukcjach o jak najmniejszej ilości stali. Stosowanie w projektach ustrojów i elementów stalowych należy ograniczyć do przypadków, gdy wymagają tego warunki techniczne, oraz gdy nie można zastąpić ich racjonalnie przez inne materiały.

I. Stosowanie odpowiednich gatunków stali i stali wymagającej odbioru technicznego.

1. Z uwagi na konieczność usprawnienia zaopatrzenia budownictwa w stal odbiorową (kontrolowaną przez odbiorcę), stosowanie odbioru technicznego dla stali jakościowej powinno być ograniczone do przypadków niezbędnej konieczności.

W elementach konstrukcji, w których ze względu na drugorzędne znaczenie i znaczne zapasy w przekrojach nie

sprawdza się naprężeń, lub w elementach, w których naprężenia obliczone nie przekraczają 70% naprężeń dopuszczalnych, miarodajnych dla stali K 37 — stosowanie stali odbiorowej jest w zasadzie zabronione.

Powyższy przepis zaleca się dc stosowania w budownictwie mostowym w przypadkach, gdy nie zachodzi możliwość pomyłek w zakresie użycia stali nieodbiorowej w miejsce stali wymagającej odbioru technicznego, które mogą być spowodowane identycznymi lub podobnymi wymiarami stali uniwersalnej i stali używanej na przewiązki, przekładki, elementy przyjęte ze względów konstrukcyjnych itp. elementy drugorzędne.

W wykazach stali należy podawać oddzielnie pozycje na stal odbiorową i nieodbiorową.

2. Stosowanie stali wyższej jakości lub wytrzymałości, dające w efekcie lepsze wykorzystanie właściwości wytrzymałościowych (obniżenie ciężaru konstrukcji), powinno być rozpatrywane równolegle z maksymalnym ograniczeniem używania do konstrukcji stali odbiorowej.

3. Przy doborze gatunków stali na konstrukcje należy stosować następujące kryteria:

1) na konstrukcje stalowe mostów kolejowych i drogowych należy stosować stal K 37 i K X. Używania stali wysokowartościowej K 52 należy w zasadzie unikać z wyjątkiem stali używanej do mostów o dużej rozpiętości przęseł lub w przypadkach konieczności uzyskania małej wysokości ustrojowej mostów pod warunkiem uzasadnienia konieczności użycia.

2) na konstrukcje stalowe budowlane i przemysłowe należy stosować stal gatunków K 37 i K X bez odbioru.

3) na zbiorniki na materiały nie posiadające ciśnienia wewnętrzego (bezciśnieniowe) np. ciecze w stanie spoczynku, materiały sypkie itp. — należy stosować stal K 37 i K X bez odbioru.

4) na ściany boczne zbiorników gazu suchego należy stosować stal B 34 bez odbioru.

5) do konstrukcji stalowych spawanych nie należy stosować stali handlowej X.

6) stal handlowa powinna być używana na konstrukcje drugorzędne jak np. schody, poręcze, stropy o statycznym obciążeniu, płatwie, ściany ryglowe, świetliki, okna, drzwi, drabiny itp.

W przypadkach technicznie uzasadnionych np. przy wykonywaniu płaszczy wielkich pieców spawanych z grubych blach, estakad pod suwnice o dużej nośności lub innych konstrukcji specjalnych, dopuszczalne są odchylenia od postanowień pkt. 1—3.

4. Należy stosować wymiary stali kształtowych (profilowych) zgodnie z „Zracjonalizowanym programem walcowania polskich hut żelaza na rok 1953“, a projektowanie ze stali o wymiarach niechodliwych należy ograniczyć do przypadków niezbędnej konieczności. Można projektować wymiary skreślone z programu walcowania na rok 1952 tylko po porozumieniu z wytwórcą aż do wyczerpania zapasu walców.

II. Konstrukcje blachownicowe i inne wymagające stosowania blachy.

5. Zaleca się — ze względu na ograniczenie zużycia blachy — zastępować konstrukcje stalowe blachownicowe, przemysłowe i mostowe z blach grubych, arkuszowych i uniwersalnych ze stali zwykłej lub wyższej jakości, stosowane w konstrukcjach mostowych, do słupów, belek podsuwnicowych, elementów nośnych konstrukcji dachowych i stropów, konstrukcjami nie wymagającymi jej stosowania lub wymagającymi zużywania jej w minimalnym stopniu.

W szczególności w przypadkach zastępowania konstrukcji blachownicowych konstrukcjami kratowymi, lub innymi ze stali profilowej, należy przestrzegać zasady, że ogólne zużycie stali nie powinno wykazywać wzrostu.

6. W konstrukcjach, gdzie stal arkuszowa jest materiałem podstawowym, należy ograniczyć jej zużycie przez:

1) Wybór odpowiedniego schematu konstrukcyjnego dającego najmniejsze zużycie blach.
Zaleca się stosowanie ustrojów sztywno - wiotkich (sztywnych belek z wiotkim podwieszeniem), dające wyrównanie momentów podporowych i przęsłowych.

2) Stosowanie dokładnych obliczeń środników na ścinanie, dostosowanie ich grubości do wymiaru uzyskanego z obliczeń i projektowanie pasów belek blachownicowych w ten sposób, aby w największej części mogły przenieść moment gnący — w przypadku stwierdzenia, że nie można ograniczyć lub wyeliminować użycia blach środnikowych przez stosowanie rozwiązań ażurowych, rozciętych belek profili walcowanych itp.

Wymiary elementów konstrukcji stalowych należy tak określać, aby naprężenia były całkowicie wykorzystane, a odchylenia dopuszczalne są w granicach przewidzianych normą PN/B-03200.

3) Dokładne opracowanie detali konstrukcyjnych przy wykonaniu rysunków warsztatowych i sporządzenie wykazu materiałów do zamówienia uwzględniającego jak największą oszczędność zużycia blachy.

7. Należy dobierać przekroje konstrukcji stalowych w oparciu o dokładne metody obliczeń przy zastosowaniu teorii plastyczności oraz metody nośności granicznej. W konstrukcjach, przy projektowaniu których stosowanie wyżej wymienionych metod obliczeń jest niedozwolone, należy zwrócić specjalną uwagę na odpowiedni dobór współczynnika dynamicznego i w miarę możności dokładnie określić jego wielkość.

8. Specjalną uwagę zwrócić należy na możliwość zastępowania blach arkuszowych, uniwersalnych i żeberkowych, używanych do pokryć pomostów roboczych, przechodnich mostów itp. przez stosowanie rozwiązań nie wymagających użycia blach lub ograniczających ich zużycie do minimum, albo przez zastosowanie materiałów zastępczych.

Np. arkuszowe pokrycie pomostów hamulcowych zastępować można kratami ze stali okrągłej lub taśmowej, albo konstrukcją nie wymagającą użycia stali.

W budynkach przemysłowych należy szeroko stosować pomosty żelbetowe, o ile to jest ekonomicznie uzasadnione.

9. Zwiększenie grubości blachy i przekrojów stalowych belek profilowych, jako środka mającego na celu podniesienie trwałości konstrukcji, podlegających korozji jest niedozwolone z wyjątkiem konstrukcji podziemnych, rurociągów, konstrukcji zamknięć w jazach, śluzach i innych konstrukcjach niedostępnych do przeglądu, a także konstrukcji stalowych, których nie można zabezpieczyć przed korozją przez pokrycie środkami ochronnymi lub przez zastosowanie specjalnej metody wykonania np. elektrycznej ochrony.

Ochrona stalowych konstrukcji przed korozją powinna polegać na zapewnieniu konstrukcjom odpowiednich, określonych przepisami, warunków wykonania, eksploatacji i konserwacji.

III. Hale i budynki przemysłowe.

10. Należy w zasadzie wykonywać konstrukcje stalowe jako spawane, z wyjątkiem konstrukcji belek podsuwnicowych do suwnic o nośności 100 ton i więcej i do konstrukcji dźwigów ze sztywnym podwieszeniem, które mogą być wykonywane w konstrukcjach nitowanych.

Stosowanie konstrukcji nitowanych w innych przypadkach powinno być uzasadnione technicznie i ekonomicznie.

11. Stosowanie słupów i szkieletów stalowych w konstrukcjach budynków przemysłowych i w przęsłach hal, wyposażonych w surowce, przy rozstawie słupów poniżej 12 m, a przy braku wyposażenia suwnicowego niezależnie od rozstawu słupów, jest niedozwolone, o ile konieczność ich stosowania nie jest podyktowana niebezpieczeństwem użytkowym budynków lub innymi uzasadnionymi warunkami specjalnymi.

Wymienionym ograniczeniom nie podlegają:

1) przęsła hal rozpiętości 33 m i więcej,
2) przęsła hal o wysokości od podłogi do spodu dźwigarów 12 m i więcej,
3) przęsła hal wyposażonych w suwnice wspornikowe lub dźwigi o sztywnym podwieszeniu,
4) budynki rozbieralne i przenośne,
5) przęsła hal wyposażonych w suwnice, o nośności 15 ton,
6) jednokondygnacjowe budynki przemysłowe wznoszone na gruncie rodzimym (I i II kategorii) o dużej porowatości, długim i nierównomiernym okresie osiadania oraz na terenach górniczych.

12. Niedozwolone jest stosowanie nośnych konstrukcji stalowych do przekryć hal na żelbetowych lub murowanych podporach o rozpiętości do 15 m włącznie, oraz w jednokondygnacjowych budynkach przemysłowych.

Wymienionym ograniczeniom nie podlegają:

1) przekrycia przęseł hal o rozstawieniu słupów 12 m i więcej,
2) przekrycia przęseł przyległych do przęseł hal, w których zgodnie z p. 11 dopuszcza się stosowanie słupów i szkieletów stalowych.

Zastosowanie stalowych konstrukcji nośnych do przekryć o rozpiętości do 12 — 15 m wymaga zezwolenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego wydanego na wniosek właściwego ministra, skierowany do Głównej Komisji Oceny Projektów Inwestycyjnych.

13. Zaleca się stosować do przekryć kratownic stalowych, gdzie jest to ekonomicznie uzasadnione rozwiązania bezpłatwiowe z płyt panwiowych. W przypadkach technicznie uzasadnionych dopuszczalne jest użycie belek walcowanych lub lekkich kratowych płatwi spawanych.

14. Nie należy stosować stalowych belek podsuwnicowych przy słupach żelbetowych o rozstawie do 9 m pod suwnice o nośności do 15 ton.

Wymienionemu ograniczeniu nie podlegają:

1) hale, w których znajdują się urządzenia wywołujące wstrząsy (kafary, młoty o sile uderzenia ponad dwie tony itp.),
2) hale wyposażone w dźwigi o sztywnym podwieszeniu,
3) belki suwnicowe wykonywane z dwuteowników walcowanych.

15. Tężniki belek podsuwnicowych stalowych należy projektować w ustroju kratowym z ułożeniem na nich przejścia z desek.

Stosowanie przejść z blach stalowych dozwolone jest tylko w tych miejscach, gdzie istnieje niebezpieczeństwo zapalenia się przejść.

16. Przy przebudowie, nadbudowie i odbudowie budynków stosowanie konstrukcji stalowych dozwolone jest w przypadku, gdy opierają się one na istniejących słupach stalowych lub kratownicach, niosących strop niezależnie od rozpiętości, gdy nie przewiduje się przerwania eksploatacji budynków na czas przebudowy lub nadbudowy, a także w przypadkach, w których o zastosowaniu konstrukcji decyduje nośność istniejących fundamentów.

17. W połaciach dachowych na stalowych dźwigarach kratowych, w celu zmniejszenia ich ciężaru, należy stosować płyty z lekkich (zbrojonych) betonów, oraz w przypadkach osobno uzasadnionych techniczno-ekonomicznie — płyty żelbetowe.

W przypadku uznania konieczności zastosowania stalowych wiązarów dachowych, zaleca się, gdzie jest to możliwe, stosować lekkie wiązary stalowe typu „O" oraz oszczędnościowe wiązary z zastosowaniem prętów okrągłych (przy zastosowaniu których należy zwrócić uwagę na konieczność zabezpieczenia konstrukcji przed zwichrzeniem i zapewnienia bezpieczeństwa w czasie montażu), a przy większych rozpiętościach — wiązary skrzynkowe spawane z profili kątowych dla elementów ściskanych.

18. Stosowanie szkieletów stalowych w wielopiętrowych budynkach przemysłowych, dla których, ze względu na rodzaj produkcji, warunki terenowe, specyficzne warunki bezpieczeństwa i względy konstrukcyjne zastosowanie innych konstrukcji jest niemożliwe lub nieracjonalne, jest dopuszczalne po uzyskaniu zezwolenia w trybie przewidzianym w rozdz. III, pkt 12.

IV. Wielokondygnacjowe budynki mieszkalne i użyteczności publicznej.

19. W budownictwie mieszkaniowym, obrotu towarowego, użyteczności publicznej, socjalnym i społecznym, stosowanie szkieletów o konstrukcji stalowej do 8 kondygnacji włącznie — jest niedozwolone. Zaleca się stosować w przypadkach, gdzie jest to możliwe, budynki wielokondygnacjowe (ponad 8 kondygnacji) w konstrukcji żelbetowej ze sztywnym uzbrojeniem.

Zastosowanie szkieletów o konstrukcji stalowej do 8 kondygnacji włącznie wymaga zezwolenia udzielonego w trybie przewidzianym w rozdz. III, pkt 12.

20. Do wypełnienia ścian budynków szkieletowych należy szeroko stosować mury lekkie (szczelinowe), dziurawkę wielootworową, pustaki żużlowo-wapienne oraz inne lekkie materiały nadające się do tego celu.

21. W celu odciążenia szkieletów budynków wielokondygnacjowych od ciężaru zewnętrznych ścian z cegły o grubości 1 cegły i więcej, zaleca się przy wysokości do 15 m projektować je jako niosące ciężar własny, przy czym mogą się one łączyć ze szkieletem tylko dla przekazania obciążeń poziomych i zabezpieczenia stateczności.

22. Przy projektowaniu konstrukcji szkieletowych zaleca się tam, gdzie jest to ekonomicznie uzasadnione uwzględniać możliwość wykonania górnych kondygnacji, jako nadbudowy murowanej, posadowionej na części dolnej szkieletowej.

23. Zabrania się stosowania nadproży z belek stalowych w ścianach murowanych.

24. Stosowanie belek stalowych w stropach międzypiętrowych domów mieszkalnych i w budownictwie miejskim, powinno ograniczać się do przypadków używania ich do skle-

pień odcinkowych, w obiektach odbudowywanych i adaptowanych oraz w budynkach typowych, wznoszonych pojedynczo na prowincji.

V. Budownictwo przemysłowe specjalne.

25. Należy w zasadzie wykonywać kominy fabryczne z cegły lub żelbetu.

Odstępstwo od tej zasady dopuszczalne jest wyłącznie na podstawie zezwolenia właściwego ministra, przy jednoczesnym zawiadomieniu Przewodniczącego PKPG.

Zezwolenia powyższego nie wymaga wykonywanie ze stali kominów o średnicy do 1 m włącznie, kominów ustawionych na dachach budynków przemysłowych, a także kominów przy piecach urządzeń technologicznych.

26. Zabrania się stosowania konstrukcji stalowych w estakadach transportowych o wysokości poniżej 14 m.

Wymienionemu ograniczeniu nie podlegają:

1) obiekty znajdujące się w obrębie gazów lub płynów łatwo zapalnych i materiałów wybuchowych a w szczególności estakady: zasobników hutniczych, komunikacyjne w rafineriach ropy naftowej, w koksowniach, w wytwórniach sztucznych paliw płynnych, destylarniach łupków i naftowych urządzeń wydobywczych,

2) estakady transportowe urządzeń trakcyjnych na śluzach komorowych,

3) estakady na kopalniach węgla kamiennego, których jedna lub więcej podpór spoczywa na terenie podlegającym wpływom odbudowy górniczej,

4) estakady pochyłe,

5) estakady przylegające do budynków o szkielecie stalowym oraz rozbieralne konstrukcje gospodarcze stosowane w budownictwie.

27. Zasobniki (silosy) i inne podobne urządzenia należy wykonywać w żelbecie, z wyjątkiem podwieszonych lejów dla ciał sypkich i cieczy, a także zbiorników inwentarzowych i zasobników do cementu.

Stosowanie w tych urządzeniach konstrukcji stalowych jest zabronione z wyjątkiem urządzeń, przeznaczonych na materiały, których przechowywanie jest niedopuszczalne w konstrukcji żelbetowej i innych części, wymagających zastosowania tylko stali.

28. Zużycie blachy arkuszowej do budowy zbiorników bezciśnieniowych należy ograniczyć przez stosowanie, tam gdzie jest to technicznie uzasadnione, zbiorników żelbetowych, żelbetowych wewnątrz metalizowanych, zbiorników o konstrukcji mieszanej i innych.

Użycie blachy stalowej do budowy zbiorników bezciśnieniowych (w rozumieniu rozdz. I, ust. 3, p. 3) — wymaga zezwolenia udzielonego w trybie, przewidzianym w rozdz. III, pkt 12.

Należy projektować zbiorniki stalowe spawane na styk, a nie na nakładkę.

29. Przy projektowaniu wież wyciągowych kopalń zaleca się stosowanie sztywnych wkładek zbrojeniowych w postaci obetonowanego szkieletu stalowego do głównych członów wieży.

30. W zakresie stosowania ścianek stalowych z pali szpuntowych „larsenów" należy wszędzie, gdzie na to pozwala głębokość bicia ścianek, rodzaj gruntu, przeznaczenie i warunki eksploatacji — ścianki szczelne stalowe zastępować palami żelbetowymi, drewnianymi lub przez stosowanie petryfikacji, silikatyzacji, przegród bitumicznych i innych metod.

Projektanci w uzasadnieniu do projektu obowiązani są podawać następujące dane:

1) podział na pale szpuntowe zabijane na stałe i prowizorycznie,

2) zestawienie ilościowe wg numerów i długości (dostosowanie do wymiarów pali produkowanych),

3) opis metody wykonawstwa,

4) klauzulę, że zostały rozpatrzone i wyczerpane wszystkie możliwości zastąpienia „larsenów" środkami zastępczymi.

31. Zadania wykonawców w zakresie racjonalnej gospodarki stalowymi palami szpuntowymi są następujące:

1) właściwy sposób magazynowania i zabezpieczenia od rdzewienia bitych prowizorycznie pali stalowych,

2) ustalenie, (gdzie jest to celowe) przy pomocy próbnych wierceń, przeszkód, które należy omijać lub przebić przebijakiem,

3) zastosowanie odpowiedniego sprzętu (kafary o dużej częstotliwości i małej wadze lub wprowadzenie metody wibrowania do wbijania pali) oraz odpowiedniej ochrony głowicy pala,

4) stosowanie odpowiedniego sposobu wyciągania,

5) stosowanie „larsenów" ściśle wg wymiarów podanych w projekcie,

6) należy zwrócić uwagę na możliwości wykorzystania kawałków pali stalowych (odpadki użytkowe) do wykonywania w drodze spawania stalowych pali szpuntowych, które zaleca się stosować na przemian z palami stalowymi niespawanymi przy biciu stalowych ścianek szczelnych.

VI. Mosty kolejowe i drogowe.

32. Zaleca się stosowanie do budowy mostów drogowych i kolejowych — w celu ograniczenia zużycia blachy arkuszowej, stali profilowej, oraz uniwersali (stali taśmowej) — żelbetowych konstrukcji mostowych do rozpiętości uzasadnionej względami ekonomicznymi.

Dla zapewnienia rozszerzenia stosowania mostów o konstrukcji żelbetowej, decyzja odnośnie wyboru konstrukcji w danym terenie powinna być podejmowana w oparciu o uprzednio przeprowadzone szczegółowe badania terenowe i hydrostatyczne.

33. Do czasu zrewidowania normy, określającej dopuszczalne naprężenia dla żelbetu w budownictwie mostowym, oraz zrewidowania normy obciążeń, przystosowanej do normalnych warunków eksploatacji mostów, wybór konstrukcji powinien się odbywać w myśl następujących zasad:

1) w mostach drogowych przy rozpiętości przęseł do 25 m zabrania się stosowania konstrukcji stalowych. Stosowanie konstrukcji stalowych do mostów drogowych przy rozpiętości przęseł do 25 m może mieć miejsce w przypadkach wyjątkowych, — uzasadnionych technicznie i ekonomicznie, np. gdy wymagana jest lekkość ustroju niosącego (budowa przęseł na stojących podporach o wytrzymałości zbyt małej do utrzymania ustroju niosącego betonowego lub żelbetowego) lub gdy rozporządzalna wysokość ustrojowa nie pozwala na zastosowanie przęseł betonowych lub żelbetowych — na podstawie zezwolenia udzielonego w trybie przewidzianym w rozdz. III, pkt. 12 niniejszej instrukcji,

2) w mostach drogowych przy rozpiętości przęseł ponad 25 m zaleca się stosowanie przede wszystkim rozwią-

zań w konstrukcjach żelbetowych w postaci ustrojów ramowych, belek ciągłych, łuków z jazdą górą, gdy na to pozwalają warunki gruntowe — oraz ustrojów wspornikowych i łuków ze ściągiem (jazda dołem).

3) w mostach kolejowych o rozpiętości przęseł do 15 m należy stosować konstrukcje żelbetowe. W przypadku niemożności zastosowania mostów żelbetowych w konstrukcji płytowej lub z płyt żelbetowych, ze względu na ograniczoną wysokość konstrukcyjną, zaleca się stosować mosty o konstrukcji żelbetowej z jazdą dołem.

Zastosowanie konstrukcji stalowych do budowy mostów kolejowych o rozpiętości przęseł do 15 m wymaga zezwolenia udzielonego w trybie przewidzianym w rozdz. III, pkt. 12 niniejszej instrukcji.

4) w mostach kolejowych o konstrukcji stalowej o rozpiętości przęseł poniżej 30 m zaleca się stosowanie konstrukcji kratowych ze względu na oszczędność blach arkuszowych.

5) w mostach kolejowych o konstrukcji stalowej o rozpiętości przęseł powyżej 30 m, należy w zasadzie stosować wyłącznie konstrukcje kratowe.

6) należy rozszerzyć stosowanie w mostach kolejowych i drogowych konstrukcji z belek stalowych walcowanych, a gdzie jest to niemożliwe, blachownicowych — z współdziałającą płytą żelbetową.

34. Przy wzmacnianiu starych (wykonanych przed 1900 r.) mostów kolejowych o konstrukcji blachownicowej o rozpiętości do 10 m zaleca się stosowanie stali nieodbiorowej.

35. Zabezpieczenia przeciwpożarowe między szynami na mostach kolejowych należy wykonywać z desek pokrytych cienką blachą (2 mm) lub zastępować je innymi materiałami, eliminującymi stosowanie blach grubych.

VII. Gospodarka odpadkami stali w budownictwie.

36. Odpadki stali na budowie należy klasyfikować na użytkowe (nadające się do wykorzystania na budowie) i nieużytkowe, nadające się wyłącznie na złom, które należy zgłaszać do Centrali Odpadków Użytkowych.

Klasyfikacja, sortowanie i magazynowanie odpadków użytkowych powinny się odbywać w myśl obowiązujących przepisów.

37. Przy opracowywaniu rysunków roboczych dla dostosowania ich do istniejącego asortymentu stali, jak również przy zmianie profilu stali w trakcie budowy, dodatkowe jej zużycie w konstrukcjach nie powinno przekraczać 3% wagi elementów konstrukcyjnych, w których wprowadzone były zmiany (filary, belki, wiązary itp.).

38. Należy dokonywać zamówień stali na konstrukcje stalowe, przy ścisłym określeniu wymiarów długości oraz przestrzegać zasady, że waga stali przeznaczonej na odpadki nie może przekraczać dla stali profilowej:

1) 3% — przy zamówieniach stali o ściśle określonych wymiarach długości,

2) 5% — przy zamówieniach stali o długościach handlowych.

39. Zamówienia stali stosowanej na blachy węzłowe, stopowe itp. powinny być oparte na opracowaniach rysunkowych rozkrojów blach arkuszowych uwzględniających jak największą oszczędność zużycia stali.

184.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

Nr 305 z dnia 24 września 1952 r.

(znak: TE A 1—8)

w sprawie obowiązku okresowego sprawdzania i uwierzytelniania niektórych rodzajów narzędzi mierniczych.

W celu zachowania jednolitości miar i zabezpieczenia rzetelności pirometrów optycznych, pirometrów termoelektrycznych, termometrów szklanych, watomierzy, woltomierzy i amperomierzy oraz sekundomierzy i odważników analitycznych, na podstawie § 3 pkt. 1) lit. m) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22.4.1949 r. w sprawie zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. z 1949 r., Nr 26, poz. 190 i Nr 61, poz. 478 i z 1950 r. Nr 22, poz. 188) zarządza się co następuje:

§ 1. Wprowadza się obowiązek okresowego sprawdzania i uwierzytelniania:

1) normalnych pirometrów optycznych,

2) normalnych pirometrów termoelektrycznych,

3) normalnych termometrów szklanych,

4) normalnych watomierzy, woltomierzy i amperomierzy,

5) sekundomierzy,

6) odważników analitycznych — stosowanych w gospodarce uspołecznionej.

§ 2. 1. Czynności sprawdzania i uwierzytelniania narzędzi mierniczych, wymienionych w § 1 pkt. 1), 2), 3) i 5), należą do Głównego Urzędu Miar, a wymienionych w pkt 4) i 6) — do Głównego Urzędu Miar i okręgowych urzędów miar.

2. Sprawdzanie i uwierzytelnianie narzędzi mierniczych, wymienionych w § 1, polega na stwierdzeniu dokładności wskazań i zakresu ich stosowania oraz na wydaniu świadectw uwierzytelnienia.

§ 3. Użytkownicy narzędzi mierniczych, wymienionych w § 1, obowiązani są zgłaszać je pisemnie do Głównego Urzędu Miar, z podaniem ich ilości i rodzajów oraz obszarów mierniczych, w celu wyznaczenia im terminów sprawdzenia i uwierzytelnienia oraz wskazania miejsca sprawdzania.

§ 4. 1. W wyniku sprawdzenia narzędzi mierniczych wymienionych w § 1, gdy okażą się one dokładne w myśl przepisów Głównego Urzędu Miar, Główny Urząd Miar i okręgowe urzędy miar będą wydawać świadectwa uwierzytelnienia stwierdzające dokładność i zakres stosowania wymienionych narzędzi, okres ważności uwierzytelnienia oraz okoliczności powodujące utratę ważności przed upływem tego okresu.

2. Na żądanie użytkowników narzędzi mierniczych, wymienionych w § 1, Główny Urząd Miar i okręgowe urzędy miar mogą dokonywać ekspertyzy tych narzędzi mierniczych i wydawać świadectwa ekspertyzy.

§ 5. Narzędzia miernicze normalne, wymienione w § 1, przeznaczone są do okresowego sprawdzania użytkowych narzędzi mierniczych tegoż rodzaju przez ich użytkowników.

§ 6. Zarządzenie obowiązuje od dnia 1.X.1952 r.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. **E. Szyr**

185.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

Nr 306 z dnia 25 września 1952 r.

(znak: AD-11-41)

w sprawie przekształcenia Dyrekcji Budowy Gmachów Resortów Gospodarczych przy Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w Zarząd Inwestycji Budynków Administracyjnych w Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

W związku z zarządzeniem Nr 466 Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Finansów z dnia 24 grudnia 1952 r. w sprawie jednostek nadzoru inwestycyjnego i komórek wykonawstwa inwestycji systemem gospodarczym (Monitor Polski z 1952 r. Nr A-4, poz. 52) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Dyrekcję Budowy Gmachów Resortów Gospodarczych powołaną zarządzeniem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 144 z dnia 1 czerwca 1950 r. (Biuletyn PKPG Nr 14, poz. 164), której zakres działania został rozszerzony zarządzeniem Przewodniczącego PKPG z dnia 13 marca 1951 r. (Biuletyn PKPG Nr 8, poz. 88) przekształca się w Zarząd Inwestycji Budynków Administracyjnych w Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (PKPG), zwany dalej Zarządem.

2. Nadzór nad działalnością Zarządu powierza się Pełnomocnikowi Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego do spraw Inwestycji Budynków Administracyjnych.

§ 2. Do zakresu działania Zarządu należy pełnienie funkcji inwestora bezpośredniego i nadzór nad wykonawstwem następujących inwestycji:

1) wykończenie IV pawilonu, nadbudowa I pawilonu (V piętro) oraz budowa V i VI pawilonu kompleksu gmachów resortów gospodarczych przy ul. Żurawiej — Kruczej — Wspólnej;

2) budowa budynków przy ul. Barskiej 24/26 w Warszawie;

3) przebudowa IV pawilonu przy ul. Górnośląskiej w Warszawie (Ujazdów) w celu przystosowania go do potrzeb przedszkola;

4) urządzenie placu położonego przy końcu ul. Wspólnej w Warszawie zamkniętego gmachami resortów gospodarczych — zgodnie z §§ 7 i 8 ust. 1 i 2 Instrukcji stanowiącej załącznik do zarządzenia określonego we wstępie.

§ 3. 1. Działalnością Zarządu kieruje samodzielnie Kierownik Zarządu, który jest za nią odpowiedzialny.

2. Kierownik Zarządu jest powoływany i odwoływany przez Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 4. Koszty utrzymania Zarządu są pokrywane ze środków planu Inwestycyjnego w ramach limitu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, na podstawie rocznego preliminarza kosztów utrzymania, zatwierdzonego w trybie przewidzianym w § 14 Instrukcji, stanowiącej załącznik do zarządzenia określonego we wstępie.

§ 5. 1. Do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych wynikających z działalności Zarządu wymagane jest współdziałanie dwóch upoważnionych osób w granicach ich umocowania.

2. Osobami upoważnionymi są: Kierownik Zarządu oraz osoba sprawująca funkcję starszego księgowego.

3. W zakresie wynikającym z działalności Zarządu do podpisywania czeków, weksli i innych dokumentów obrotu pieniężnego, dokumentów obrotu materiałami, towarami, jak również dokumentów o charakterze rozliczeniowym i kredytowym, stanowiących podstawę do otrzymania lub wydania środków pieniężnych, materiałów lub towarów, upoważnieni są łącznie: Kierownik Zarządu, lub osoba przez niego do tego upoważniona oraz osoba sprawująca funkcję starszego księgowego lub jej pełnomocnik.

4. Akt umocowania może upoważnić Kierownika Zarządu, osobę sprawującą funkcję starszego księgowego lub innych pracowników Zarządu do wykonywania innych czynności, nie wymienionych w ust. 1 i 3.

§ 6. Szczegółowy zakres działania i organizację wewnętrzną Zarządu oraz jego organizację finansową ustalą odrębne przepisy.

§ 7. Zarząd przejmuje wszystkie agendy i zakres działalności Dyrekcji Budowy Gmachów Resortów Gospodarczych przy PKPG.

§ 8. Zarządzenie niniejsze obowiązuje od dnia 30 czerwca 1952 r.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. **E. Szyr**

186.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

Nr 307 z dnia 25 września 1952 r.

(znak: BI-6C-O1-1)

w sprawie trybu zaopatrzenia i dystrybucji wytworów i przetworów papierowych w 1953 roku.

I. Z a k r e s p r z e d m i o t o w y.

§ 1. Zarządzenie niniejsze określa tryb zaopatrzenia i dystrybucji w 1953 roku wytworów i przetworów papierowych, pochodzących z produkcji przedsiębiorstw nadzorowanych przez Centralny Zarząd Przemysłu Papierniczego zwany dalej CZPP i Zarząd Przemysłu Przetworów Papierowych i Materiałów Biurowych, zwany dalej Zarządem Przetwórczym oraz z importu.

§ 2. 1. Wszystkie wytwory papiernicze, a z przetworów pergamin sztuczny (roślinny), papier dwustronnie kredowany oraz worki natronowe podlegają centralnemu rozdzielnictwu w skali rocznej.

2. Szczegółowy asortyment wytworów i przetworów rozdzielanych określa Dział XXVI „Wykazu artykułów do planowania zaopatrzenia" (Wydawnictwo PKPG Nr 29b).

II. Z a k r e s p o d m i o t o w y.

§ 3. 1. Kontyngentobiorcami, to jest dysponentami kwot przydziałowych ustalonych w rocznym rozdzielniku są:

1) ministerstwa (centralne urzędy) nadzorujące jednostki, zużywające wytwory i przetwory papierowe na cele produkcyjne,

2) Ministerstwo Handlu Wewnętrznego w stosunku do masy towarowej, przydzielonej w rozdzielniku na cele administracyjne i rynkowe.

2. Przydział wytworów i przetworów papierowych kontyngentobiorcom na cele wydawnicze i akcydensowe należy do kompetencji Centralnego Urzędu Gospodarki Materiałowej (Zarząd do Spraw Papieru) zwanego dalej CUGM.

3. PKPG może dokonać korekty listy kontyngentobiorców w przypadku zmian organizacyjnych lub z innych gospodarczo uzasadnionych przyczyn. Kontyngentobiorcy powinni wówczas wydzielić odpowiednią część przyznanych im w rozdzielniku przydziałów na rzecz tych jednostek, które w wyniku zmian organizacyjnych zostały z ich resortu wyodrębnione.

§ 4. Każdy kontyngentobiorca powinien wyznaczyć i podać do dnia 1 listopada 1952 r. właściwym jednostkom zbytu, wymienionym w § 6, jednostkę lub komórkę organizacyjną, która będzie jego centralnym i wyłącznym ośrodkiem koordynującym i dysponującym rocznymi przydziałami wytworów i przetworów papierowych.

§ 5. 1. Wnioski na przydział papieru na wydawnictwa periodyczne należy składać do Prezydium Rady Ministrów, Biuro Prasy i Informacji.

2. Zmiana wysokości przydziału dla jednostek Ministerstwa Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego może nastąpić tylko za zgodą PKPG, Departament Zaopatrzenia i Bilansów Materiałowych.

§ 6. Właściwymi jednostkami zbytu są w stosunku do:

1) wszystkich wytworów papierniczych i pergaminu sztucznego (roślinnego), pochodzenia krajowego i importowanych — CZPP,

2) wszystkich przetworów papierowych z wyjątkiem pergaminu sztucznego, pochodzenia krajowego i importowanych — Zarząd Przetwórczy.

§ 7. W zakresie dystrybucji wytworów i przetworów papierowych Centrala Handlowa Przemysłu Papierniczego (CHPP):

1) prowadzi dystrybucję wytworów i przetworów papierowych, pochodzenia krajowego, przeznaczonych na cele administracyjne i rynkowe,

2) planuje i prowadzi dystrybucję przetworów papierowych, pochodzących z importu i przeznaczonych na cele wymienione w punkcie 1-szym.

§ 8. Jednostką nadzorującą całokształt gospodarki artykułami papierniczymi jest CUGM.

III. Metody dystrybucji i tryb postępowania przy realizacji przydziałów i zamówień.

§ 9. 1. Jednostki zbytu wymienione w § 6 prześlą do dnia 10 listopada 1952 r. do PKPG, Departament Zaopatrzenia i Bilansów Materiałowych uzgodniony i zaakceptowany przez CUGM projekt pełnego rozdzielnika rocznego (na artykuły rozdzielane) na rok 1953 z podziałem na kwartały.

2. Projekt rozdzielnika powinien być opracowany na podstawie nadesłanych wycinków planów zaopatrzenia odbiorców lub informacji udzielonych jednostkom zbytu przez odbiorców. Sposób uzyskiwania tych materiałów przez jednostki zbytu określają odrębne przepisy.

§ 10. 1. Zatwierdzony wstępnie przez PKPG rozdzielnik stanowi podstawę dla rozdzielnictwa wytworów i przetworów papierowych na rok 1953.

2. Po uchwaleniu Narodowego Planu Gospodarczego na 1953 rok rozdzielnik podlega ostatecznemu zatwierdzeniu.

§ 11. Zarząd Przetwórczy w porozumieniu z CZPP i CHPP opracuje i złoży w PKPG w terminie do dnia 10 listopada 1952 r. projekty bilansów tych przetworów nierozdzielanych, które są zużywane na cele produkcyjne i administracyjne. Bilanse powyższe przed złożeniem ich w PKPG wymagają akceptacji Ministerstwa Przemysłu Lekkiego i uzgodnienia z CUGM.

§ 12. 1. Zatwierdzony wstępnie rozdzielnik roczny na artykuły rozdzielane przesłany będzie przez jednostki zbytu wymienione w § 6 do wiadomości kontyngentobiorców do dnia 25 listopada 1952 r.

2. Kontyngentobiorcy podzielą do dnia 5 grudnia 1952 r. przydzielone wstępnie ilości wytworów i przetworów papierowych pomiędzy podległe jednostki, które z kolei zawiadomią bezpośrednich odbiorców o wysokości przydziału. Kopie rozdzielników powinny być doręczone przez kontyngentobiorców w tym samym terminie właściwym jednostkom zbytu (§ 6) do wiadomości.

3. Rozdzielniki powinny być sporządzone jednorazowo na całość rocznego przydziału w rozbiciu na kwartały. Kontyngentobiorcy mogą zachować w swojej dyspozycji, rezerwę do 10% swojego przydziału, z której połowa powinna być rozdzielona w ciągu I-go półrocza 1953 roku, pozostała zaś część do dnia 15 listopada 1953 roku.

4. Najniższe ilości, na jakie mogą opiewać rozdzielniki odbiorców, są następujące:

125 kg papieru lub kartonu (1 bela),
50 kg tektury (1 paczka),
100 szt. worków natronowych.

5. Przydziały na rzecz odbiorców zużywających na cele produkcyjne ilości mniejsze od określonych w ust. 4 powinny być podawane w rozdzielnikach w pozycjach zbiorczych. Na pokrycie tych przydziałów jednostki zbytu wydawać będą kontyngentobiorcom asygnaty (dyspozycje przydziałowe), które będą mogły być realizowane przez bezpośrednich odbiorców w specjalnie do tego celu wyznaczonych sklepach detalicznych, zaopatrujących biura i urzędy w artykuły papiernicze na cele administracyjne.

6. Minister Handlu Wewnętrznego zarządzi, żeby wszystkie sklepy detaliczne prowadzące sprzedaż artykułów papierniczych na cele administracyjne umieściły w swoich pomieszczeniach na widocznym miejscu wywieszki informujące o adresach sklepów, prowadzących na terenie województwa sprzedaż wytworów i przetworów papierniczych na cele produkcyjne.

§ 13. Centralne Zarządy (jednostki równorzędne) prześlą jednostkom zbytu (§ 6) w terminie do dnia 15 grudnia 1952 roku rozdzielnik na podległe im zakłady lub instytucje z podziałem na kwartały.

§ 14. Jednostki zbytu wymienione w § 6, upoważnione są do zaliczkowania zamówień na I kwartał 1953 r. na poczet dostaw rocznych do wysokości jednej czwartej przydziału otrzymanego przez kontyngentobiorców w 1952 r. Rozliczenie wydanych awansem ilości nastąpi w I-szym kwartale 1953 r. w ramach zatwierdzonego rozdzielnika na rok 1953.

§ 15. Zamówienia na wytwory i przetwory papierowe należy składać na 2 miesiące przed początkiem kwartału (na I-szy kwartał — do 1 listopada 1952 r. na II kw. — do 1 lutego, na III kw. — do 1 maja, na IV kw. — do 1 sierpnia 1953 r.).

§ 16. Zamówienia na artykuły importowane realizowane będą zgodnie z przepisami zarządzenia Przewodniczącego PKPG Nr 72 z dnia 26 lutego 1951 r. w sprawie składania i przyjmowania zamówień przez centrale handlu zagranicznego u dostawców i odbiorców krajowych w zakresie eksportu i importu nieinwestycyjnego (Biuletyn PKPG Nr 8, poz. 80) oraz zarządzenia Przewodniczącego PKPG Nr 399 z dnia 21 września 1951 r. w sprawie ustalenia trybu bezpośredniego zakupu towarów importowanych (Biuletyn PKPG Nr 29, poz. 295).

§ 17. Zamówienia należy składać:

1) wprost do zakładów produkcyjnych, o ile zaopatrzenie danego odbiorcy i w danym asortymencie odbywa się w ramach umów planowych. Listę tych odbiorców i artykułów ustalają zarządzenia Przewodniczącego PKPG zgodnie z postanowieniami ustawy z dnia 19 kwietnia 1950 r. o umowach planowych w gospodarce socjalistycznej (Dz. U. Nr 21, poz. 180);

2) do właściwych jednostek zbytu w przypadku, gdy odbiorcy nie są obowiązani do zawarcia umów planowych z producentem. Dostawcę obowiązanego do pokrycia zamówienia wyznacza w tym przypadku jednostka zbytu drogą zlecenia sprzedaży;

3) do Centrali Eksportowo-Importowej „PAPEXPORT", o ile chodzi o artykuły importowane,

4) do sklepów detalicznych, prowadzących zaopatrzenie na cele produkcyjne, w przypadku realizacji asygnat (dyspozycji przydziałowych), o których mowa w § 12 ust. 5.

§ 18. 1. Realizacja zamówień na cele produkcyjne następuje z magazynów zakładów produkcyjnych lub z magazynów zaopatrzeniowych, administrowanych przez jednostki zbytu. Do czasu utworzenia magazynów zaopatrzeniowych jednostki zbytu mogą w drodze umowy powierzyć CHPP zopatrzenie odbiorców z magazynów hurtowni terenowych, o ile zaopatrzenie drogą kolejowych wysyłek drobnicowych z zakładów produkujących jest uniemożliwione. Zaopatrzenie odbiorców odbywa się w tym przypadku z puli specjalnie na ten cel wydzielonej przez jednostki zbytu i dostarczonej do odpowiednich hurtowni CHPP.

2. Realizacja zamówień na cele administracyjne i rynkowe następuje za pośrednictwem placówek handlowych CHPP. Hurtownie CHPP są zaopatrywane na te cele przez jednostki zbytu, wprost z zakładów produkcyjnych drogą przesyłek wagonowych i drobnicowych.

3. Realizacja zamówień na artykuły importowane odbywa się w zasadzie w drodze przesyłek bezpośrednich do odbiorcy. W przypadku zadysponowania przez „PAPEXPORT" łącznej przesyłki w ilościach drobnicowych dla kilku odbiorców, przesyłka ta jest kierowana do Składnicy Importowej, utworzonej przy CHPP, gdzie rozdziela się ją i rozsyła do poszczególnych odbiorców. Składnica importowa przy CHPP rozprowadza również pomiędzy poszczególne hurtownie artykuły papiernicze importowane na cele administracyjne i rynkowe.

§ 19. Dodatkowe przydziały przyznają kontyngentobiorcy ze swoich rezerw.

§ 20. 1. Odstępowanie innym odbiorcom przydziałów lub zapasów, do bezpośredniego zużycia lub przerobu jest niedozwolone.

2. Kontyngentobiorcy upoważnieni są do dokonywania w porozumieniu z właściwymi jednostkami zbytu (§ 6) przesunięć przydzielonych wytworów i przetworów rozdzielanych między podległymi jednostkami organizacyjnymi.

§ 21. 1. Rezygnacje z przydziałów należy zgłaszać za pośrednictwem kontyngentobiorców do właściwej jednostki zbytu, a jeżeli rezygnacja dotyczy artykułów importowanych należy powiadomić o niej również „PAPEXPORT".

2. Ilości, których dotyczy rezygnacja powiększają rezerwę PKPG.

§ 22. 1. Rezygnacja z zamówienia, dotycząca wyprodukowanych już artykułów, których produkcja lub wykończenie mają charakter specjalny i nie znajdują zastosowania u innych odbiorców, stwarza dla rezygnującego — niezależnie od sankcji przewidzianych w umowie o dostawę — obowiązek pokrycia wszelkich kosztów dostawcy, związanych z produkcją i upłynnieniem wyprodukowanej na jego zamówienie partii artykułów.

2. Rezygnację z zamówienia na artykuły importowane należy zgłosić jednocześnie do właściwej jednostki zbytu i Centrali Eksportowo-Importowej „PAPEXPORT". W przypadku gdy „PAPEXPORT" złożyła na dany artykuł zamówienie za granicą i cofnięcie tego zamówienia byłoby uniemożliwione lub połączone ze znacznymi stratami, „PAPEXPORT" może zażądać od kontyngentobiorcy odbioru zamówionych ilości.

§ 23. 1. Przydziały przyznane rozdzielnikiem, a nie pokryte zamówieniami w 1953 roku ulegają z dniem 31 grudnia 1953 r. automatycznej anulacji.

2. Zamówienia złożone w roku 1952, a nie wykonane do 31 grudnia 1952 r. mogą być na żądanie odbiorców realizowane w roku 1953 z tym, że wydawane w ramach tych zamówień ilości będą zaliczane na poczet przydziału roku 1953.

3. Zaliczeniu na poczet przydziału roku 1953 podlegają z reguły artykuły specjalne, wyprodukowane na zamówienie odbiorców w r. 1952 a nie dostarczone do końca roku 1952. Odbiór zamówionych ilości przez odbiorców jest w tym przypadku obowiązkowy, chyba że odbiorca zgłosił rezygnację na warunkach określonych w § 22 ust. 1.

IV. Postanowienia ogólne.

§ 24. 1. Jednostki zbytu zorganizują prowadzenie centralnej sprawozdawczości z realizacji rozdzielników. Sprawozdania te sporządzane w okresach kwartalnych i w układzie odpowiadającym rozdzielnikowi powinny być przez jednostki zbytu dostarczone do PKPG w terminie miesięcznym od upływu danego kwartału.

2. Sprawozdawczość kwartalną z realizacji rozdzielników należy wprowadzić również w stosunku do rozdzielnika na wytwory i przetwory papierowe za rok 1952.

3. Sprawozdania powinny być sporządzane na formularzach i według instrukcji zatwierdzonych przez Główny Urząd Statystyczny.

4. Instrukcje i formularze do sprawozdawczości z rozdzielników opracują i przedłożą Głównemu Urzędowi Statystycznemu ministerstwa nadzorujące jednostki zbytu,

§ 25. Postanowienia niniejszego zarządzenia nie naruszają przepisów o obowiązku i sposobie zawierania umów.

§ 26. Zarządzenie obowiązuje od dnia 10 października 1952 r.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. E. Szyr

187.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

Nr 308 z dnia 26 września 1952 r.

(znak: BI 02-9-52)

w sprawie zaopatrzenia w tlen sprężony i acetylen rozpuszczony.

W celu zapewnienia racjonalnej gospodarki tlenem i acetylenem, zarządza się w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu Chemicznego, Hutniczego, Przemysłu Maszynowego, Górnictwa, Kolei, Przemysłu Rolnego i Spożywczego, Transportu Drogowego i Lotniczego oraz Przemysłu Drobnego i Rzemiosła, co następuje:

§ 1. Dystrybucję tlenu i acetylenu prowadzi wyłącznie Ministerstwo Przemysłu Chemicznego Centralny Zarząd Zbytu — Biuro Zbytu Gazów Technicznych Materiałów i Sprzętu Spawalniczego — zwane dalej Biurem Zbytu.

§ 2. Biuro Zbytu:

1) współpracuje przy ustalaniu planów produkcji tlenu i acetylenu,

2) opracowuje roczne projekty bilansów materiałowych,

3) sporządza roczne i kwartalne rozdzielniki tlenu i acetylenu,

4) prowadzi dystrybucję tlenem i acetylenem na zasadach ustalonych niniejszym zarządzeniem.

§ 3. Ministerstwa (lub Centralne Urzędy), którym podlegają przedsiębiorstwa zużywające tlen i acetylen przesyłają do Biura Zbytu roczne plany zużycia tlenu i acetylenu sporządzane wg zasad i w terminie przewidzianym w harmonogramie prac nad planem na rok 1953 ustalonym przez Państwową Komisję Planowania Gospodarczego (pismo okólne nr 21 z dnia 16.VII. 1952 r.).

§ 4. Biuro Zbytu na podstawie otrzymanych planów zużycia, oraz w oparciu o własne dane statystyczne i doświadczenia z lat ubiegłych, opracuje i prześle do ministerstw i jednostek równorzędnych w terminie do dnia 10 listopada rozdzielniki globalne z podziałem na kwartały.

§ 5. Ministerstwa (centralne zarządy przemysłu) obowiązane są w ciągu 30 dni od daty otrzymania rozdzielników globalnych przesłać do Biura Zbytu, a w wycinkach do poszczególnych przedsiębiorstw, szczegółowe rozdzielniki roczne z podziałem na kwartały, z uwzględnieniem odbierających przedsiębiorstw.

§ 6. 1. Przedsiębiorstwa zużywające więcej niż 1.000 m^3 tlenu i 500 kg acetylenu kwartalnie, zwane dalej głównymi odbiorcami, na podstawie rozdzielników szczegółowych ministerstw (centralnych zarządów przemysłu) sporządzają i przesyłają do Biura Zbytu zapotrzebowania na 45 dni przed początkiem kwartału.

2. Przedsiębiorstwa zużywające do 1.000 m^3 tlenu i 500 kg acetylenu kwartalnie, zwane dalej mniejszymi odbiorcami, przesyłają na 45 dni przed początkiem kwartału zapotrzebowania do swoich ministerstw (centralnych zarządów przemysłu), od których otrzymują talony uprawniające do bezpośredniego pobrania tlenu, lub acetylenu, bez obowiązku składania oddzielnych zamówień.

3. Talony na tlen i acetylen otrzymują ministerstwa (centralne zarządy przemysłu) z Biura Zbytu na podstawie złożonych rozdzielników, o których mowa w § 5.

4. Spółdzielnie pracy i rzemieślnicy składają swoje zamówienia bezpośrednio do składnic rejonowych przemysłu chemicznego.

§ 7. 1. Główni odbiorcy mogą otrzymywać tlen i acetylen bezpośrednio od producenta.

2. Inni odbiorcy otrzymują tlen i acetylen ze składnic rejonowych przemysłu chemicznego. Biuro Zbytu w uzasadnionych przypadkach może i tych odbiorców kierować po odbiór gazów bezpośrednio do producenta.

§ 8. 1. Wszyscy odbiorcy obowiązani są przed odbiorem tlenu i acetylenu uzgodnić z producentem, względnie składnicą rejonową przemysłu chemicznego, termin i sposób przesyłki.

2. Producenci i składnice rejonowe przemysłu chemicznego obowiązani są sporządzać dzienne szczegółowe harmonogramy dostaw i przestrzegać uzgodnionych z odbiorcami godzin odbioru.

§ 9. 1. Ustala się następującą kolejność zaspokajania potrzeb odbiorców na tlen i acetylen:

Grupa A.

1) Odbiorcy priorytetowi oznaczeni przez Państwową Komisję Planowania Gospodarczego,

2) Szpitale — w zakresie tlenu.

Grupa B.

Przemysły: węglowy, naftowy, hutniczy, okrętowy, chemiczny, energetyczny, budownictwa maszynowego, zbiornice złomu, przedsiębiorstwa budowlane i instalacyjne, przedsiębiorstwa Ministerstwa Kolei, Ministerstwa Żeglugi, Ministerstwa Transportu Drogowego i Lotniczego i instytuty naukowo-badawcze oraz składnice rejonowe przemysłu chemicznego.

Grupa C.

Jednostki podległe Ministerstwu Przemysłu Rolnego i Spożywczego, Ministerstwu Rolnictwa, Ministerstwu Państwowych Gospodarstw Rolnych, Centrali Rolniczej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska" oraz szkoły wyższe.

Grupa D.

Pozostałe przemysły i odbiorcy zaopatrywani będą po zaspokojeniu potrzeb grupy A, B i C.

2. W uzasadnionych przypadkach Biuro Zbytu może przesunąć na pewien okres zaszeregowanie odbiorców do jednej z grup wymienionych w ust. 1.

3. W przypadkach awarii, potwierdzonej protokołem awaryjnym, odbiorca ma prawo do otrzymania potrzebnej ilości tlenu lub acetylenu poza kolejnością.

§ 10. 1. Zapasy magazynowe (normatyw) tlenu lub acetylenu u odbiorców nie mogą przekraczać następujących ilości:

przy zużyciu dziennym	maksymalny zapas
do 5 butli	20 butli
do 10 „	30 „
do 20 „	40 „
ponad 20 „	zapas dwudniowy.

2. W przypadkach uzasadnionych Biuro Zbytu może zwiększyć zapas określony w ust. 1 o 50%.

§ 11. 1. W celu zmniejszenia zapotrzebowania na tlen i acetylen kierownicy (dyrektorzy) zakładów produkcyjnych opracują i wydadzą szczegółowe instrukcje w sprawie stosowania oszczędności w zużyciu tych gazów.

2. W instrukcjach o których mowa w ust. 1 należy szczególnie zwrócić uwagę na:

1) usuwanie wszelkich nieszczelności zaworów butlowych, reduktorów, węży gumowych i palników,

2) dobór odpowiednich końcówek palników w stosunku do grubości spawanych lub ciętych materiałów,

3) zbędne palenie palników podczas przerw w pracy spawaczy,

4) używanie tlenu i acetylenu do rozpalania ognia w piecach,

5) stosowanie (w hutach) w jak najszerszym zakresie przecinania żelaza gorącego tzn. nie wymagającego uprzedniego podgrzewania palnikiem, przed cięciem właściwym,

6) racjonalne wyznaczenie miejsc do przecinania przy cięciu złomu,

7) pełne wykorzystanie do granic dopuszczalnych zawartości acetylenu i tlenu w butlach.

3. Akcją oszczędnościową należy specjalnie zainteresować zakładowe kluby i brygady racjonalizatorskie, racjonalizatorów i przodowników pracy.

§ 12. 1. Producenci, składnice rejonowe przemysłu chemicznego i odbiorcy nadają przesyłki wagonowe butli stalowych do gazów przemysłowych tak pełnych jak i próżnych jako przesyłki pośpieszne.

2. W uzasadnionych przypadkach (awaria itp.) przesyłki próżnych butli stalowych należy nadawać jako pośpiesznoprzyśpieszone.

§ 13. Producenci i składnice rejonowe przemysłu chemicznego na wniosek Biura Zbytu w uzasadnionych przypadkach obowiązani są zorganizować wydawanie tlenu i acetylenu dłużej niż 8 godz. na dobę, oraz w dni świąteczne.

§ 14. Właściwe organy kontrolne będą sprawdzać przestrzeganie przepisów niniejszego zarządzenia, a w szczególności:

1) stan zapasów tlenu i acetylenu u odbiorców,

2) wykorzystywanie zdolności urządzeń produkcyjnych zakładów produkujących tlen i acetylen,

3) stosowanie zasad oszczędnego zużywania tlenu i acetylenu.

§ 15. 1. Producenci tlenu i acetylenu obowiązani są podawać na żądanie Biura Zbytu roczne i kwartalne plany remontów urządzeń produkcyjnych tlenu i acetylenu wpływających na produkcję oraz wysokość operatywnych planów produkcji w okresie dokonywania remontów.

2. Wszelkie zmiany terminów remontów muszą być zgłaszane do Biura Zbytu na 14 dni przed zaczęciem remontu.

3. Wszelkie postoje w produkcji, trwające dłużej niż 8 godz. rozpoczęcie remontu, wznowienie produkcji, producenci obowiązani są zgłaszać telefonicznie do Biura Zbytu, potwierdzając to na piśmie.

§ 16. Ministerstwa i jednostki równorzędne obowiązane są do nadzoru nad właściwym wykonywaniem przepisów niniejszego zarządzenia przez podległe jednostki.

§ 17. Zarządzenie nie narusza przepisów o obowiązku i sposobie zawierania umów.

§ 18. Zarządzenie obowiązuje od dnia 1 października.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. **E. Szyr**

W porozumieniu:

MINISTER PRZEMYSŁU CHEMICZNEGO **B. Rumiński**

MINISTER PRZEMYSŁU MASZYNOWEGO **J. Tokarski**

MINISTER GÓRNICTWA **R. Nieszporek**

MINISTER KOLEI **R. Strzelecki**

MINISTER PRZEMYSŁU ROLNEGO i SPOŻYWCZEGO **M. Hoffmann**

MINISTER TRANSPORTU DROGOWEGO i LOTNICZEGO **J. Rustecki**

MINISTER PRZEMYSŁU DROBNEGO i RZEMIOSŁA z up. **F. Szlęzak**

KIEROWNIK MINISTERSTWA HUTNICTWA w z. **St. Pierzynka**

188.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

Nr 309 z dnia 27 września 1952 r.
(Znak: HAIN-02-900)

w sprawie zakazu przeznaczania materiałów budowlanych pochodzenia mineralnego i drewna budowlanego oraz tarcicy funduszu rynkowego na cele pozarynkowe.

W celu zapewnienia poprawy zaopatrzenia wsi oraz w dążeniu do zapewnienia gospodarstwom rolnym niezbędnych ilości materiałów budowlanych pochodzenia mineralnego i drewna budowlanego oraz tarcicy, na podstawie § 1 uchwały nr 591 Prezydium Rządu z dnia 17 lipca 1952 r. w sprawie zaopatrzenia wsi w materiały budowlane pochodzenia mineralnego i drewna budowlanego oraz tarcicy zarządza się, w porozumieniu z Prezesem Rady Ministrów, co następuje:

§ 1. Materiały budowlane pochodzenia mineralnego i drewno budowlane oraz tarcica objęte funduszem rynkowym

na zaopatrzenie wsi powinny być przydzielane placówkom Centrali Rolniczych Spółdzielni „Samopomoc Chłopska“ wyłącznie dla prowadzenia racjonalnej gospodarki oraz podniesienia warunków bytowo-mieszkaniowych jak np. remonty budynków gospodarskich i mieszkalnych ludności wiejskiej.

§ 2. 1. Zakazuje się przydzielania oraz sprzedaży materiałów budowlanych pochodzenia mineralnego i drewna budowlanego oraz tarcicy funduszu rynkowego na zaopatrzenie wsi na cele inne, niż wymienione w § 1.

2. Terenowe organy jednolitej władzy państwowej, urzędy i instytucje, jednostki wojskowe i Powszechnej Organizacji „Służba Polsce“, organy bezpieczeństwa publicznego i milicji obywatelskiej oraz organizacje społeczne i zawodowe powinny pokrywać swoje zapotrzebowanie zgodnie z zarządzeniami Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w sprawie trybu zaopatrzenia i dystrybucji tych artykułów przemysłowych.

§ 3. Osoby (pracownicy) naruszające przepisy niniejszego zarządzenia będą pociągane do odpowiedzialności.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. **E. Szyr**

W porozumieniu:

PREZES RADY MINISTRÓW **J. Cyrankiewicz**

189.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

Nr 310 z dnia 27 września 1952 r.

(Znak: BI8d-12-25)

w sprawie trybu zaopatrzenia i dystrybucji łożysk tocznych na 1953 rok.

§ 1. Zarządzenie niniejsze ustala tryb zaopatrzenia i dystrybucji łożysk tocznych i ich części na rok 1953.

§ 2. Dystrybucji artykułów wymienionych w § 1 dokonuje Centralne Biuro Łożysk Tocznych „CEBILOZ“ zwane dalej w skrócie CEBILOZ na podstawie składanych mu zbiorczych zapotrzebowań.

§ 3. 1. Jednostki wymienione na liście A stanowiącej załącznik nr 5 do zarządzenia obowiązane są przesłać do CEBILOZU na formularzu wg wzoru stanowiącego załącznik Nr 1 do zarządzenia w terminie do dnia 30.IX. 1952 r. zbiorcze orientacyjne zapotrzebowanie na łożyska toczne i ich części na 1953 r. Jednostki wymienione na liście A zwalnia się od obowiązku załączania uzasadnienia do projektu planu zaopatrzenia na łożyska toczne na rok 1953.

2. Jednostki nie wymienione w liście A składające na 1953 r. projekty zbiorczych planów zużycia do Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (PKPG) obowiązane są przesłać na formularzu wg wzoru Nr 1 do CEBILOZU zbiorcze orientacyjne zapotrzebowanie na łożyska i ich części na 1953 rok, w terminie przewidzianym na złożenie zbiorczych planów do PKPG.

3. W zapotrzebowaniach, o których mowa w ust. 1 i 2 powinny być wyodrębnione wg poszczególnych typów i numerów, łożyska toczne przeznaczone do produkcji maszyn oraz do wymiany łożysk wmontowanych w maszyny będące w ruchu.

4. Zgłoszone na formularzach wymienionych w ust. 1 i 2 ilości zapotrzebowanych łożysk powinny opierać się na przewidzianych zapasach na dzień 31 grudnia 1952 r., planowanym zużyciu w 1953 r. oraz projektowanym normatywie zapasów na 1953 rok.

§ 4. 1. Jednostki, o których mowa w § 3 ust. 1 i 2 obowiązane są złożyć do CEBILOZU w terminie do dnia 15 lutego 1953 r.:

1) ostateczne zbiorcze zapotrzebowanie na łożyska toczne i ich części sporządzone na formularzu wg wzoru stanowiącego załącznik Nr 1 do zarządzenia,

2) pełne rozdzielniki dostaw na cały 1953 r. sporządzone na formularzach wg wzoru stanowiącego załącznik Nr 2 z rozbiciem na kwartały,

3) kartę zamówień i realizacji na cały 1953 r. z rozbiciem na kwartały, sporządzone wg wzoru stanowiącego załącznik Nr 3 zarządzenia.

2. Nadesłane do CEBILOZU karty zamówień i realizacji, o których mowa w ust. 1 pkt. 3, powinny być sporządzone na jednolitych formularzach (zał. Nr 3) dostarczonych przez CEBILOZ jednostkom, o których mowa w § 3 ust. 1 i 2.

§ 5. 1. Zbiorcze zapotrzebowania, o których mowa w § 4 ust. 1 pkt. 1 podlegają skorygowaniu przez CEBILOZ w wyniku dostosowania zapotrzebowania do faktycznych możliwości zaopatrzenia.

2. W wyniku dokonanej korekty zapotrzebowania, CEBILOZ ustali i przekaże do zatwierdzenia PKPG wysokość przydziałów na rok 1953. Po uzyskaniu aprobaty PKPG Dep. Zaopatrzenia i Bilansów Materiałowych, CEBILOZ w terminie do dnia 1 czerwca 1953 r. zawiadomi jednostki sporządzające rozdzielnik o wysokości przyznanych przydziałów.

3. Jednostki sporządzające rozdzielniki w oparciu o przyznany przydział roczny skorygują je, zawiadamiając o dokonanych zmianach zarówno CEBILOZ jak i podległe Przedsiębiorstwa w celu właściwego skorygowania zamówień.

§ 6. 1. CEBILOZ jest obowiązany w zasadzie do dostawy łożysk podanych w zbiorczym zapotrzebowaniu i rozdzielniku, o którym mowa w § 4 ust. 1 pkt. 1) i 2) z uwzględnieniem korektur wymienionych w § 10. Zamówienia dodatkowe winny być szczegółowo uzasadnione i przed zgłoszeniem do CEBILOZU każdorazowo zatwierdzone przez właściwe ministerstwa lub urzędy centralne. Zamówienia dodatkowe będą realizowane przez CEBILOZ w miarę możności w ramach ustalonych przez PKPG dla poszczególnych jednostek dodatkowych ponadplanowych przydziałów. Po wyczerpaniu przez jednostkę ustalonego przez PKPG przydziału na pokrycie zamówień dodatkowych w 1953 r. zamówienia będzie realizował CEBILOZ po uprzednim zaakceptowaniu przez PKPG.

2. Poszczególne zakłady lub instytucje uspołecznione mogą wystąpić z wnioskiem o przydział bezpośrednio do CEBILOZU jedynie w wypadku awarii wstrzymującej produkcję. Do wniosku należy dołączyć:

1) dokładny opis awarii z podaniem przyczyn powstania awarii oraz ilości faktycznie zniszczonych łożysk,

2) protokół awaryjny podpisany przez dyrektora zakładu i radę zakładową. Odpis protokołu awaryjnego powinien być skierowany do ministerstwa, któremu podlega występujący, co powinno być z kolei uwidocznione na wniosku.

§ 7. 1. Dokonane przez odbiorców CEBILOZU zamówienia łożysk i ich części, umieszczone w zapotrzebowaniach zbiorczych i dodatkowych na rok 1952, a nie dostarczone przez CEBILOZ do dnia 31 grudnia 1952 r. zostają automatycznie anulowane. Zasada ta nie odnosi się do łożysk specjalnych.

2. Łożyskami specjalnymi są:

1) łożyska o specjalnym wykonaniu wg zgłoszonego rysunku;

2) łożyska, które znajdują zastosowanie wyłącznie w pojazdach mechanicznych;

3) łożyska o średnicy pierścienia wewnętrznego powyżej 100 mm, to jest oznaczone w katalogach wg nomenklatury I.S.O. końcówką powyżej 20.

3. W każdym wypadku, jeżeli niezrealizowane zamówienia z 1952 r. zamawiający nadal podtrzymuje, powinien je ponownie umieścić w zamówieniu na 1953 r. w trybie przewidzianym w § 4.

§ 8. 1. Formularze wg wzoru stanowiącego załącznik Nr 3 wypełniają przedsiębiorstwa (zakłady produkcyjne) lub inni użytkownicy łożysk tocznych w 3 egzemplarzach, z których jeden zatrzymują u siebie a 2 przesyłają do jednostki nadrzędnej, o której mowa w § 3 ust. 1 i 2.

2. Formularze wg wzorów stanowiących załączniki Nr 1 i Nr 2 wypełnia jednostka nadrzędna w 2-ch egzemplarzach, z których jeden zatrzymuje u siebie, a 2-gi zaś przesyła do CEBILOZU załączając do formularza załącznik Nr 2 po jednym egzemplarzu wszystkich zebranych od podległych przedsiębiorstw specyfikacji (zał. Nr 3).

§ 9. Przy wypełnianiu składanych do CEBILOZU formularzy należy stosować podział łożysk na grupy towarowe podane w załączniku Nr 4 do zarządzenia.

§ 10. W okresie od dnia 1.I. do dnia 1.II. 1953 r., CEBILOZ zaspokajał będzie tylko najbardziej niezbędne potrzeby odbiorców, dokonując dystrybucji na podstawie zamówień wstępnych. Zamówienia te powinny wejść następnie w pulę towarową zgłoszoną do CEBILOZU w ostatecznych zbiorczych zapotrzebowaniach na rok 1953. Dostawy dokonane przez CEBILOZ na podstawie zamówień wstępnych zaliczy CEBILOZ na poczet wykonania ostatecznych zapotrzebowań na 1953 rok.

§ 11. W przypadku niezastosowania się ścisłego do niniejszego zarządzenia CEBILOZ nie odpowiada za terminową dostawę łożysk.

§ 12. Tryb zaopatrzenia i dystrybucji łożysk samochodowych na szczeblu detalu zostanie uregulowany odrębnym zarządzeniem.

§ 13. Zarządzenie nie narusza przepisów o obowiązku i sposobie zawierania umów.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

w z. E. Szyr

Załącznik Nr 1 do zarządzenia Przewodniczącego PKPG Nr 310 z dnia 27 września 1952 r.

(wypełniają ministerstwa, centralne zarządy lub jednostki upoważnione)

Zbiorcze zapotrzebowanie na łożyska i ich części na rok 1952.

CZ ____________

Ministerstwo ____________

L.p.	Typonumer	Zapotrzeb. sztuk			Uwagi
		Ogółem	do wymiany	do prod.	
1	2	3	4	5	6

Data ____________ Pieczęć i podpis ____________

Za zgodność:

Załącznik Nr 2 do zarządzenia Przewodniczącego PKPG Nr 310 z dnia 27 września 1952 r.

(wypełniają ministerstwa, centralne zarządy lub jednostki upoważnione)

Rozdzielnik dostaw łożysk tocznych i ich części na rok 1952.

Ministerstwo ____________

CZ ____________ Nr łożyska ____________

L.p.	Odbiorca	Zapotrzebowanie na rok 1952 r.				
		Ogółem	I kw.	II kw.	III kw.	IV kw.

Data ____________ Pieczęć i podpis ____________

Ministerstwo ______________

CZ ______________

Przedsiębiorstwo ______________

Odbiorca ______________

Załącznik Nr 3 do zarządzenia Przewodniczącego PKPG Nr 310 z dnia 27 września 1952 r.

Wypełniają przedsiębiorstwa
Zakłady produkcyjne tylko rubryki 1, 2, 3

War. płatn. ______________

Adres pocztowy: ______________

kolejowy: ______________

KARTA ZAMÓWIEŃ I REALIZACJI

Skrót telegraficzny ______________

Lp.	Typonumer	Zastosowanie	Zamówienia planowe				Zamówienia dodatkowe		Realizacja													
			I kw.	II kw.	III kw.	IV kw.	Ilość	Data														
1	2	3	4				5		6													
		W																				
		P																				
		W																				
		P																				
		W																				
		P																				
		W																				
		P																				
		W																				
		P																				
		W																				
		P																				
		W																				
		P																				
		W																				
		P'																				
		W																				
		P																				
		W																				
		P																				

Uwaga: W — oznacza wymianę
P — „ produkcję

Warunki zamówienia: ______________

Podpis i pieczęć przedsiębiorstwa

Data ______________

Załącznik nr 4 do zarządzenia Przewodniczącego PKPG Nr 310 z dn. 27 września 1952 r.

Podział łożysk i ich części na grupy towarowe.

Grupa I.

Łożyska wg cennika CBŁT Nr 3

Kolejność pozycji odpowiadać powinna ściśle kolejności pozycji cennika z podaniem jedynie oznaczeń I SO, zgodnie z uwagami podanymi we wstępie do cennika.

Jeżeli do oznaczenia łożyska dochodzą jeszcze uwagi, o specjalnych właściwościach dotyczących dokładności wykonania wielkości luzu, jakości koszyka itp., należy łożysko takie wpisać, jako oddzielną pozycję wraz z odpowiednią uwagą tuż za pozycją, gdzie to samo oznaczenie znajduje się bez tych uwag.

Grupa II.

Łożyska o wymiarach calowych

W grupie tej zamieścić należy tylko te łożyska o wymiarach calowych, dla których znane jest oznaczenie katalogowe fabryki łożysk, tzn. wytłoczone na powierzchniach czołowych obu pierścieni łożysk znaki firmowe, oznaczenia i inne, które w specyfikacji należy podać. Jeżeli znaki są niewyraźne, należy jeszcze podać zasadnicze wymiary łożysk.

W zakresie każdego fabrykatu obowiązuje kolejność wypisywania poszczególnych pozycji wg typów konstrukcyjnych cennika CBŁT oraz wzrastającego porządku liczb lub liter oznaczenia.

Grupa III.

Łożyska katalogowe o wymiarach i konstrukcjach nieznormalizowanych

Należą tu wszystkie łożyska o wymiarach metrycznych, będące wprawdzie katalogowym produktem fabryk łożysk, które jednak pod względem wymiarów i konstrukcji nie dadzą się zastąpić łożyskami z grup I tzn. wg cennika CBŁT Nr 3, a więc:

a) łożyska kulkowe i rolkowe o wymiarach metrycznych,
b) łożyska igiełkowe (metryczne i calowe)
c) łożyska o złożeniach rolkowych (metryczne i calowe)
d) maźnice, jako zespoły łożysk, i opraw, posiadających swój katalogowy numer zespołu,
e) łożyska do wrzecion maszyn włókienniczych, z podaniem prócz oznaczeń oraz danych maszyny, dla której są przeznaczone (fabrykat, model, rok budowy itp.) rysunku lub wzoru wraz z informacją w jakich grupach są montowane.

Przy wyszczególnieniu należy zachować porządek typów konstrukcyjnych wg cennika CBŁT Nr 3 oraz kolejność powyższych podgrup, podawać oznaczenia łożysk z uwagą, dotyczącą konstrukcji, a w oznaczeniach zachować kolejność wzrastania liczb lub liter.

Grupa IV

Łożyska różne

Należą tu wszystkie łożyska nie dające się pomieścić w grupach łożysk od I do III oraz takie, które zostały wykonane na specjalne zamówienie. Dla łożysk tych należy sporządzić szkic konstrukcyjny, na którym uwidocznione będą prócz konstrukcji i wymiarów, znaki wybite na powierzchni czołowej łożyska.

Rysunki te należy załączyć do załącznika do planu zaopatrzenia a w wyszczególnieniu podać znak odnośnego rysunku. Do grupy tej należą także i te łożyska przeznaczone dla pojazdów motorowych, dla których nie są i nie mogą być znane oznaczenia, ani konstrukcje i wymiary. W tym wypadku należy w wyszczególnieniu podać dokładnie miejsce pracy łożyska w pojeździe lub numer części pojazdu, jakie łożysko posiada wg katalogu pojazdu. Do takiego określenia łożyska musi być szczegółowo oznaczony pojazd, tzn. ma być podana jego marka, typ, model i rok budowy.

Ostatni sposób oznaczenia łożyska jest najmniej pożądany, gdyż nie daje on pewności, że łożysko da się na podstawie tych danych zidentyfikować.

Grupa V

Części łożysk

Należą tu:

a) kulki (nie tylko do łożysk). Musi być podana średnica (w calach) przeznaczenie i ewentualnie materiał,
b) rolki i igiełki. Podaje się wymiary (średnica i długość) uwagi o stanie powierzchni czołowej i krawędzi oraz przeznaczenie (ewentualnie rysunek),
c) tuleje zaciskowe wraz z nakrętkami i blaszkami zabezpieczającymi,
d) tuleje demontażowe,
e) pierścienie ustalające dla łożysk o rolkach cylindrycznych (zwane też pierścieniami kontowymi),
f) podkładki sferyczne dla łożysk osiowych,
g) wianki i koszyki,
h) oprawy staliwne,
i) oprawy żeliwne,
j) pierścienie ustalające do opraw,
k) uszczelki filcowe.

Porządek wyszczególnienia zachować wg powyższych podgrup, umieszczając na początku każdej podgrupy jej nazwę. W zakresie każdej podgrupy wypisać pozycje w porządku wzrastania wymiarów lub oznaczeń. Podgrupy: c), d) i f) przeznaczone są tylko dla tych części, które mają być dostarczone bez łożysk.

Posługiwać się tu należy oznaczeniami wg cennika CBŁT lub podać dla jakiego łożyska część jest przeznaczona. Odnośnie do podgrupy e) podkreśla się, że jest rzeczą nieodzowną podać fabrykę łożyska, dla którego pierścień jest przeznaczony.

W wypadku kiedy nie jest znane oznaczenie lub przeznaczenie nie da się jasno określić, należy podać odpowiednie rysunki z wymiarami.

Przy sporządzeniu specyfikacji należy bezwzględnie przy każdej pozycji podawać liczbę porządkową, zachowując ciągłość numeracji od pozycji pierwszej do ostatniej całej specyfikacji.

Numeracja pozycji jest nieodzowna dla dalszego wzajemnego porozumienia się.

Każda grupa otrzymuje na początku napis np. Grupa III a na końcu np. „Koniec grupy III". Jest rzeczą pożądaną, każdą grupę rozpocząć od nowego arkusza, z zachowaniem jednak kolejności numeracji pozycji.

Załącznik Nr 5 do zarządzenia Przewodniczącego PKPG Nr 310 z dnia 27 września 1952 r.

Lista A.

Centralny Zarząd Przemysłu Hutniczego
„ „ „ Taboru Kolejowego
„ „ „ Okrętowego
„ „ „ Obrabiarek
„ „ „ Narzędzi i Przyrządów Pomiarowych
„ „ „ Maszyn Rolniczych
„ „ „ Maszyn Włókienniczych
„ „ „ Motoryzacyjnego
„ „ „ Urządzeń Mechanicznych
„ „ „ Sprzętu Komunikacyjnego
„ „ „ Budowy Maszyn Ciężkich
„ „ Ogólnego Budownictwa Maszynowego
„ „ Odlewnictwa
„ „ Przemysłu Precyzyjnego
„ „ Mechaniki Precyzyjnej
„ „ „ Wyrobów Metalowych
„ „ „ Maszyn elektrycznych
„ „ Przemysłu Teletechnicznego
„ „ „ Metali Nieżelaznych
„ „ „ Kablowego
„ „ „ Maszyn Budowlanych

Nowa Huta

Ministerstwo Energetyki
Centralny Zarząd Zaopatrzenia Min. Górnictwa
„ „ Budowy Maszyn Górniczych
„ „ Budownictwa Węglowego
„ „ Przemysłu Koksochemicznego
„ „ „ Naftowego
„ „ Zaopatrzenia Przemysłu Chemicznego
„ „ Przemysłu Papierniczego

Centralny Zarząd Przemysłu Bawełnianego
„ „ „ Wełnianego
„ „ „ Włókien Łykowych
„ „ „ Ceramicznego
„ „ „ Drzewnego
„ „ „ Cukrowniczego
Centrala Sprzętu Samochodowego „MOTOZBYT“
Dyrekcja Zakł. Remont. Lotnicz. i Sportowego
Centr. Sp. Transp. Centr. Biuro Handlu Sprzętem Samochod.
Ministerstwo Kolei
Centralny Zarząd Przedsiębiorstw Robót Komunikacyjnych
„ „ Kolejowych Zakładów Produkcyjnych
„ „ Sprzętu Budownictwa Przemysłowego
Centrala Zaopatrzenia Sprzętu Budownictwa Miejskiego
„ „ Rolnictwa
Centralny Zarząd Przemysłu Leśnego
Zarząd Przemysłu Maszynowego
Ministerstwo Handlu Wewnętrznego
„ Żeglugi
„ Gospodarki Komunalnej

190.

INSTRUKCJA PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

Nr 3 z dnia 25 września 1952 r.

(znak PN 1 R)

w sprawie zasad gospodarowania bezosobowym funduszem płac.

W celu zapewnienia jednolitego postępowania przy gospodarowaniu bezosobowym funduszem płac w przedsiębiorstwach, ustala się następujące wytyczne, dotyczące zasad wydatkowania kwot z tego funduszu.

§ 1. Całą kwotę bezosobowego funduszu płac należy rozdzielić na trzy następujące części:

Część I. Na wynagrodzenie za wszelkie doraźne prace, wykonane w formie umowy zlecenia lub umowy o dzieło, niezbędne dla normalnego funkcjonowania przedsiębiorstwa, jak np.:

a) prace załadunkowe i wyładunkowe,

b) opracowanie branżowych taryfikatorów kwalifikacyjnych, norm branżowych, wykonanych na podstawie decyzji ministerstwa,

c) inne prace doraźne, jeżeli w zakładzie pracy nie zaplanowano lub nie zatrudniono pracowników, do których obowiązków te prace należą i jeżeli stwierdzono odmowę wykonania zamówienia przez osoby, o których mowa w § 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie dostaw, robót i usług na rzecz Skarbu Państwa, samorządu oraz niektórych kategorii osób prawnych (Dz. U. Nr 12, poz. 73 i Nr 58, poz. 448) i przez centrale przemysłu prywatnego, wymienione w zarządzeniu z dnia 31 sierpnia 1950 r. w sprawie udzielania zamówień centralom prywatnego przemysłu oraz w sprawie stwierdzenia odmowy przyjęcia zamówienia przez osoby, o których mowa w § 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie dostaw, robót i usług na rzecz Skarbu Państwa, samorządu oraz niektórych osób prawnych (Monitor Polski z 1949 r. Nr A-112, poz. 1414 i z 1951 r. Nr A-47, poz. 634).

Nie uważa się za pracę doraźną:

a) prac wykonywanych przez pracowników sezonowych,

b) prac wykonywanych przez pracowników zatrudnionych na niepełnym etacie, których wynagradza się z osobowego funduszu płac lub z części II bezosobowego funduszu płac.

Część II. Na wynagrodzenia dla radców prawnych, doradców technicznych itp. niezbędnych dla danego przedsiębiorstwa, a zatrudnionych na niepełnym etacie.

Część III. Na wynagrodzenia za udział w posiedzeniach i pracach komisji oraz za prace zlecone.

§ 2. 1. Wynagrodzenia za prace doraźne mogą być wypłacane jedynie pracownikom, nie będącym stałymi pracownikami przedsiębiorstwa, korzystającego z ich usług.

2. Wyjątkowo może być wypłacone wynagrodzenie z tej części bezosobowego funduszu płac pracownikom własnym, pracującym przy załadunku lub wyładunku po godzinach normalnej pracy. Przepis ten nie obejmuje pracowników działu transportowego.

3. W razie zatrudnienia pracowników, o których mowa w ust. 2 przy załadunku lub wyładunku w normalnych godzinach pracy, otrzymują oni wynagrodzenie z osobowego funduszu płac.

4. Wydatkowanie kwot z części I bezosobowego funduszu płac może mieć miejsce jedynie wówczas, gdy praca doraźna nie może być wykonana w ramach normalnych obowiązków stałej załogi zakładu.

5. Wysokość wynagrodzenia pracowników własnych i obcych za prace za- i wyładunkowe ustalać należy w oparciu o obowiązujące stawki akordowe.

6. W przypadku wykonania przez pracowników innych prac doraźnych, na które nie ma oznaczonej obowiązującej stawki, należy kierować się zasadą słusznego wynagrodzenia z tym, że w każdym razie nie może ono przewyższać kwoty, uzyskanej z przemnożenia ilości pracowniko-godzin, potrzebnej dla wykonania tej pracy przez podwójną stawkę pracowniko-godziny pracownika o kwalifikacjach, potrzebnych dla jej wykonania.

§ 3. Wypłaty z części II bezosobowego funduszu płac powinny opierać się na obowiązujących stawkach płac, ustalonych dla danej kategorii pracowników, a w razie braku stawek wynagrodzenie powinno być ustalone stosownie do nakładu pracy.

§ 4. 1. Suma wypłat z części III bezosobowego funduszu płac w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych, objętych działaniem ustawy z dnia 4 lutego 1950 r. o Funduszu Zakładowym (Dz. U. Nr 6, poz. 53) nie może przekroczyć 0,2% planowanego funduszu płac, a w przedsiębiorstwach nie objętych działaniem ustawy o funduszu zakładowym nie może przekroczyć 0,1% planowanego funduszu płac.

2. Wynagrodzenie z części III bezosobowego funduszu płac za udział w posiedzeniach i pracach komisji może być wypłacone jedynie w tych przypadkach, gdy posiedzenia i prace komisji zostały na podstawie obowiązujących przepisów uznane za płatne. Wynagrodzenia te powinny być zgodne z obowiązującymi stawkami.

3. Z części III bezosobowego funduszu płac mogą być również wypłacane wynagrodzenia za prace zlecone pracownikom własnym z tym, że powierzenie prac zleconych pracow-

nikom własnym może mieć miejsce jedynie przy równoczesnym zachowaniu obydwóch następujących warunków:

1) praca nie należy do normalnych obowiązków pracownika,

2) wykonanie pracy odbywa się w godzinach nadliczbowych.

4. Wynagrodzenia za prace zlecone, o których mowa w ust. 3 muszą opierać się na zasadach słusznego wynagradzania z tym, że nie mogą one przekraczać kwoty, uzyskanej przez przemnożenie ilości pracowniko-godzin, potrzebnej dla wykonania danej pracy przez podwójną stawkę jednej pracowniko-godziny pracownika o kwalifikacjach potrzebnych dla jej wykonania.

5. Powierzanie prac zleconych pracownikom własnym jest dopuszczalne jedynie wtedy, gdy jest to niezbędne dla dobrego wykonania zadań gospodarczych przez przedsiębiorstwo.

6. Wynagrodzenie za prace zlecone wykonane w ciągu miesiąca przez własnego pracownika nie może przekraczać 50% jego zasadniczego uposażenia miesięcznego.

§ 5. Właściwi Ministrowie wydadzą zarządzenia zlecające zakładom pracy, aby bankom finansującym przedkładany był plan bezosobowego funduszu płac w układzie kwartalnym dla poszczególnych części funduszu z tym, że część I i III (wynagrodzenia za wszelkie prace doraźne oraz za udział w posiedzeniach i pracach komisji i za prace zlecone) zawierać będzie rozbicie całej kwoty na poszczególne prace, zatwierdzone przez jednostkę nadrzędną.

§ 6. Dysponowanie funduszem bezosobowym w sposób sprzeczny z postanowieniami instrukcji, traktowane będzie jako naruszenie dyscypliny finansowej.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ
KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

w z. **F. Blinowski**

DO NASZYCH PRENUMERATORÓW

Zawiadamiamy, że z dniem 1 stycznia 1953 r. zostaje zniesiona kredytowana prenumerata czasopism.

Wszystkie urzędy, instytucje i przedsiębiorstwa, które korzystały z tej formy prenumeraty, a chcą zapewnić sobie ciągłość otrzymywania czasopism po 1 stycznia 1953 r. powinny najpóźniej do dnia 15 grudnia 1952 r. zaprenumerować Biuletyn PKPG w najbliższym urzędzie pocztowym i dokonać przedpłaty.

Zaznacza się, że urzędy pocztowe nie będą przyjmowały prenumeraty za okresy ubiegłe.

Wszystkie urzędy pocztowe zostały zaopatrzone w aktualne cenniki i udzielają wyczerpujących informacji w sprawach prenumeraty czasopism.

POLSKIE WYDAWNICTWA GOSPODARCZE

Adres Redakcji: Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego, Departament Organizacyjno-Prawny, Warszawa, Pl. Trzech Krzyży 5.
Wydawca: Polskie Wydawnictwa Gospodarcze, Przedsiębiorstwo Państwowe, Warszawa, ul. Poznańska 15, tel. 7-36-48 w. 11

PRENUMERATA: kwartalna 16 zł 20 gr, półroczna 32 zł 40 gr, roczna 64 zł 80 gr.
Zamówienia i wpłaty na prenumeratę przyjmują wszystkie urzędy pocztowe oraz listonosze.
Od dnia 16 maja 1952 r. zamówienia i wpłaty na prenumeratę pisma przyjmować będą tylko urzędy pocztowe oraz listonosze wiejscy i miejscy. W związku z tym bezpośrednich zamówień i wpłat na prenumeratę do PPK „RUCH“ kierować nie należy.

Zamówienie CP1-P/C-439/52 z dnia 1.X.1952 r., podpisano do druku dn. 11.X.1952 r.
druk ukończono 14.X 1952 r. Nakład 17.100+55 egz. Papier druk. sat. kl. VII/A1/60 gr., ark. wyd. 3,25.
Zam. 4258. Druk. „Dom Słowa Polskiego“, Warszawa, Plac Kazimierza Wielkiego. 3-B-27506

CENA NUMERU 1 ZŁ 80 GR.